

DADA S. BREZOVSKÁ

STAČÍ OKAMIH

a plány sa rozplynú ako dym

DADA S. BREZOVSKÁ
STAČÍ OKAMIH
a plány sa rozplynú ako dym

VYŠLO AJ AKO TLAČENÁ VERZIA

ISBN tlačenej verzie: 978-80-8252-095-1

ISBN e-knihy: 978-80-8252-096-8 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy: 978-80-8252-097-5 (1. zverejnenie, 2024) (ePub)

ISBN e-knihy: 978-80-8252-098-2 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', uchovávat' v rešeršných systémoch alebo prenášat' akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

www.bestseller.sk

DADA S. BREZOVSKÁ

STAČÍ OKAMIH

a plány sa rozplynú ako dym

Dada S. Brezovská
Stačí okamih
Copyright © by Dada S. Brezovská
Cover design © by Zuzi Maat
Illustration © AI, Pixabay
Slovak edition © by BESTSELLER

ISBN: 978-80-8252-095-1

Motto:

**„...keby som tak zomrel, rýchlo by mi došlo,
ako som si pekne žil...“**

Peter Nagy – Sám s nohami na stole

*Venujem všetkým mamám,
ktoré zostali na rodičovstvo samy.*

*Ďakujem Gabi Šťastnej za cenné rady
a nekonečnú trpezlivosť.*

1.

„Neplač, prosím ťa, už neplač!“ modlikala Monika. Vedela, že je to zbytočné, neprestane, kým od únavy nezaspí. Na hodinu alebo dve. Práve teraz by bola vďačná aj za päť minút, v hlave jej hučalo, celé telo ju bolelo od záchvatov kašľa, triasla ňou zimnica a nemala nič, čím by zmiernila horúčku. Vysilená sa zvalila na posteľ a zakryla si uši. Timko jej začal odťahovať ruky. Keď sa mu to nepodarilo, zakvačil jej prsty do vlasov a prudko potiahol.

Zakvílila od bolesti, pokúsila sa vyslobodiť z krčovitého zovretia, ale čím viac s ním zápasila, tým pevnejšie držal. Prestala bojovať a rozplakala sa. Žalostný nárek lomcoval zoslabnutým telom a nebyť vankúša, ktorý ho tlmil, zaletel by cez tenké múry bytu ďalej ako plač jej syna. Chlapec sa ešte chvíľu pokúšal pritiahnúť maminu pozornosť, no vidiac, že nereaguje na krik, ťahanie vlasov, hryzenie ani kopance, prestal.

„Chcem mliečko,“ vyhlásil.

„A ja chcem zomrieť!“ záúpela do obliečky s autičkami.

„Mliečko!“ zopakoval dôraznejšie a štuchoľ ju do rebier.

S námahou vstala a kašľúč šla splniť požiadavku malého tyrana. Fľaša s cumľom mu aspoň na chvíľu zatvorí ústa.

Kým pil, potichu vyšla z bytu. S malou dušičkou zaklopala na dvere oproti.

„Dobrá večer. Prepáčte, že ruším, nemáte, prosím vás, niečo na zníženie horúčky?“ spýtala sa zazerajúcej susedy.

„Ja nebývam chorá!“ odbila ju. „Kupujem si len lieky na spanie, inak by som skončila v blázinci!“

Monika vedela, na čo naráža.

„Veľmi ma to mrzí, ale niekedy ho nedokážem utíšiť, nech sa akokoľvek snažím,“ ospravedlňovala sa.

„Vychovala som tri deti! Ani jedno nerobilo takýto cirkus! Mali by ste s ním ísť k psychiatrovi, či nemá nejakú poruchu!“

K psychiatrovi? S ani nie trojročným dieťaťom? zhrozila sa. Občas si

kládla otázku, či je to len obdobie vzdoru, alebo niečo horšie, no nemala sa s kým poradiť. Internetové výchovné tipy nezaberali, ako matka zlyhávala na celej čiare. Ak by sa aj rozhodla vyhľadať odborníka, ako by k nemu Timka dostala? Neboli vonku od februára, z jedného dňa na druhý začal odmietať oblečenie, okrem trička a plienky na sebe nestrpel nič. A to bol ten najmenší rozmar zo všetkých, čo sa naňho za posledné mesiace nalepili.

„Hádam z toho vyrastie,“ povedala zahanbene a znovu sa rozkašľala.

„Len aby som sa toho dožila,“ vyštekla suseda a zabuchla jej dvere pred nosom.

Má skúsiť šťastie o poschodie vyššie? Asi by to bolo zbytočné, dopadla by rovnako. Domovnička Jarošová je mienkotvornou ‚osobnosťou‘ tohto vchodu, iste jej už urobila zlé meno vo všetkých domácnostiach. Ďalšie odmietnutie a povýšenecké pohľady by nezniesla.

Vrátila sa domov. Timko práve dopil a natiahnutý na posteli sledoval rozprávku. Prázdnu fľašu v pravidelných intervaloch búchal o stenu. Klop, klop, klop, klop... Údery sa jej ozývali v každej mozgovej bunke. Využila vzácnu chvíľu pokoja, zatvorila sa v kúpeľni a pustila na seba studenú vodu. Ruky sa jej triasli, voda prskala na všetky strany, no polievala sa ňou ďalej, aby schladila rozpálené telo. Nebolo to dobré riešenie, ale inú možnosť nemala. Zabalená v osuške prekĺzla do obývačky a zakrútila sa do deky. Dúfala, že jej aspoň trochu klesne teplota, už teraz jej bolo príšerne, žiadne ďalšie komplikácie si nemohla dovoliť.

Klopanie ustalo. Čo robí? Má sa ísť pozrieť, či si dopriať ešte päť minút? Len aby následky tých piatich minút neodstraňovala hodinu! Nebolo by to prvý raz. Napriek hororovým predstavám sa nedokázala zdvihnúť, naliehavo potrebovala chvíľu oddychu, aby sa definitívne nezložila. Triaška sa zmiernila, no kašeľ zosilnel, tlmila ho vankúšom, aby neprilákala Timka.

Podozrivé ticho trvalo akosi pridlho. Obavy zvíťazili nad únavou, pozbierala sa z gauča a šla za synom. Zaspal? Neverila vlastným očiam. Bolo pár minút po deviatej, za normálnych okolností by ju čakali ešte dve hodiny vrieskania a vyvádzania. Príliš sa však netešila, koncert nebol zrušený, len presunutý na neskorší termín. Keby aspoň túto jedinou noc prespal celú! Zmerala si teplotu, displej ukázal 39,6 °C. Nič sa

nezmenilo, bez liekov to nepôjde. Ktovie, či nemá niektorá z blízkych lekární pohotovosť!

Našla na internete rozpis služieb, otvorené mala lekáreň pri nemocnici. Tá nebola práve blízko, ale do dvadsiatej druhej by to stihla. Lenže čo ak sa Timko zobudí? Nemôže ho nechať samého, mohol by si ublížiť. Zamkne ho do spálne. Nie, nie, môže rozbiť sklenú výplň na dverách, prevrátiť na seba skrinku alebo otvoriť okno a vypadnúť von!

Už sa vzdávala nádeje, keď zrazu našla riešenie. Neobvyklé, no jediné možné. Nemala čas váhať, lekáreň onedlho zatvorila, ak to nestihne, príde o šancu dostať sa k liekom. Veď to nebude nadhlo. Do hodiny je doma. Pripravila všetko potrebné, aby bol syn v bezpečí a odišla.

Blížila sa ďalšia búrka, zamračenú večernú oblohu pretínali blesky sprevádzané znepokojivým dunením, nečudo, že mesto bolo takmer vyľudnené. Monika mala naponáhlo, ale jej zoslabnuté telo nevládalo súperiť so silným vetrom. Prešla cez most a zabočila do uličky medzi knižnicou a bilingválnym gymnáziom, aby si skrátila cestu do areálu nemocnice. V prítmí zbadala muža s kapucňou na hlave.

Zaspätkovala, rozum jej radil ísť radšej okľukou, no každá minúta bola vzácna. Keď ho minula, vykročil za ňou. Pritisla si kabelku a zrýchlila krok. Čoskoro bude pri rodinných domoch, tam si nič nedovolí, presviedčala samu seba. V zákrute ju dostihol a skôr než stihla vykriknúť, prekryl jej ústa zápachajúcou handrou. Po niekoľkých nádychoch stratila nad svojím telom kontrolu. Bezvládnu ju vtiahol medzi garáže, vytrhol jej tašku a nechal ju ležať medzi odpadkami.

Vedela, že v tmavom páchnucom kúte ju nikto nenájde. Chcela sa doplaziť aspoň pod pouličné osvetlenie, ale telo mala ako z rôsolu. Triaslo sa na studenej zemi a odmietalo sa od nej odlepiť. Vzдалa to. Príčetné myšlienky jedna po druhej zhasínali, nahradili ich absurdné výjavy. Nad hlavou sa jej naposledy zablysko a spustil sa na ňu hustý chladný dážď.

„Slečna, počujete ma?“

Otvorila oči. Ostré svetlo z baterky ju prinútilo znovu ich zavrieť.

„Ako sa voláte?“

Pátrala v ubolenej hlave po odpovedi. Žiadnu nenašla.

„Čo sa vám stalo?“

Nevedela. Zodvihli ju silné ruky, na niečo položili a niekam viezli. Na jej zatvorené viečka už neútočilo prudké svetlo, odvážila sa ich pootvoriť. Bola v malom uzavretom priestore, dvaja muži a jedna žena manipulovali s jej bezvládnym telom. Netušila, čo robia, prečo to robia, ležala tam ako handrová bábika, bez vôle, bez myšlienok, bez minulosti.

„Je podchladená a má zahlienené pľúca,“ povedala žena.

Monika akoby si po tých slovách spomenula, že má nejaký problém a začala kašľať. Jeden z mužov ju nadvihol do polosedu.

Zacítila bodnutie na predlaktí. Nad hlavou sa jej hompálala plastová fľaša, tekutina pomaly kvapkala do malej nádoby. Kvap, kvap, kvap, kvap... Klop, klop, klop, klop... Vynorila sa nejasná spomienka, no v okamihu vyprchala. Všetko naokolo sa zrazu začalo hýbať, aj ona sa hýbala, aj žena vedľa nej, zasa ju niekam viezli a dotýkali sa jej ďalšie ruky, až zrazu rozruch utíchol.

Keď znovu precítila, už nemala v hlave také vákuum, stále jej však nebolo jasné, čo sa s ňou deje.

„Už si ho mala dávno vyraziť!“ Za bielou plachtou oddeľujúcou posteľ začula podráždený ženský šepot.

„Veď by som, keby som s ním nečakala dieťa...“

Dieťa! Z Monikinej mysle akoby niekto odfúkol závoj. Všetky udalosti predchádzajúceho večera a dnešného rána sa v okamihu poskladali a naplnili ju úzkosťou.

Timko! Musím ísť domov! Hneď!

Strach o syna vytesnil opatrnosť, nebral do úvahy telesnú slabosť ani utlmujúce účinky liekov a neznámej chemickej látky. Naklonila sa cez zdvihnutú zábranu a snažila sa cez ňu preložiť nohu. Tá sa však zamotala do prikrývky a kým s ňou namáhavo zápasila, ruka, ktorou sa pridržala kovového rámu, zoslabla a neudržala váhu jej tela. Trup sa nebezpečne naklonil, dostala zvrat a zrútila sa dole hlavou na dlažbu. Posledné, čo počula predtým, než sa nemocničná izba rozplynula v mliečnom opare, bol buchot prevráteného stojana na infúzie a niečí zdesený výkrik.

2.

„Zabalím ti do práce rezeň?“ spýtala sa Aneta, krúžiac prstom po manželovej hrudi.

„Nerob si starosti, kúpim si v bufete bagetu.“

„Zostal len jeden, ja už naň nemám chuť a decká si na dnes objednali palacinky.“

„Tak dobre,“ pristal a odišiel do kúpeľne. Kým sa sprchoval, pripravila mu okrem nadštandardnej desiatej aj kráľovské raňajky.

„Sú Vianoce? Alebo si nabúrara auto?“ prehodil a pustil sa do jedla.

Neunikol jej závan irónie, no nechala to tak. „Zvykám si na úlohu žienky domácej. Ak ma vyrazia z telky, bude kŕmenie členov rodiny mojou jedinou životnou náplňou.“

„Prečo by ňa mali vyraziť?“ zareagoval bez hlbšieho záujmu, plne sústredený na božskú kombináciu slaniny a vajec.

„Už dva týždne som nedodala solídnu reportáž.“

„Ale veď stále niekde lietaš.“

„Snažím sa to plátať, ako sa dá, lenže nikto nie je zvedavý na čipkárky z klubu dôchodcov alebo na diviaky v záhrade. Potrebujem konečne niečo poriadne. Nepomôžeš mi s tým?“ zapriadla a končekmi prstov mu prešla po šiji.

Mykol hlavou a odstrčil tanier. „Tak o toto ide? Preto toľká starostlivosť? Viedenský rezeň, anglické raňajky, francúzsky sex? Asi ti naozaj tečie do topánok! No už som ti stokrát vravel, že ja vám tipy dávať nebudem! Je to neetické a morbidne! Ak je zmyslom tvojho života referovať ľuďom, komu zhorel dom a koho zmrzačil opitý šofér, nech sa páči, ale informátorov si hľadaj inde.“

„Aspoň raz za čas by si mohol urobiť výnimku. Veď sa to nikto nemusí dozvedieť. Kým tam dorazíme, už budete v plnom nasadení. Aspoň by ľudia videli, ako pracujú záchranári,“ stavila na chlapskú márnivosť.

„Po pokyne na výjazd nemám čas kdekomu vyvolávať, naskočím do sanitky a letíme. Hádám nečakáš, že ti pred kolegami oznámim:

Na priecestí vlak rozmlátil auto na kašu, určite tam budú nejaké mŕtvolly, ponáhľaj sa, diváci si zgustnú!“

„Môžeš poslať esemesku,“ nevzdávala sa.

„Už si niekedy písala správu počas kľučkovania medzi autami?“

„Keby bola vôľa, našla by sa aj cesta!“

„Máš pravdu, no nemienim sa podieľať na novinárskom hyenizme!“

„Nehovor o mojej práci s takým dešpektom, ja sa do tvojej nenavážam!“ zvýšila hlas.

„Snáď nechceš porovnávať zachraňovanie ľudských životov s naháňaním senzácií?“

„Nemôžu byť všetci ‚superhrdinovia‘, niekto musí ľuďom ukazovať aj nepríjemnú realitu!“ odvrkla.

„Ale na takéto povrchné informovanie o nepríjemnej realite si nemusela študovať žurnalistiku.“

„Veď som ju vďaka tebe takmer nedoštudovala! Už vtedy si si asi želal, aby som len sedela doma na zadku a starala sa o krdel' detí!“

„To bolo skvelé premostenie!“ Zatlieskal jej. „Niečo si sa v tej škole predsa len naučila! Keď si už tak krásne prehupla do novej témy, dovoľ, aby som ti pripomenul, že o náš krdel' detí v počte dva kusy sa väčšinou starala tvoja mama, lebo ty si vždy mala more aktivít, ktoré sa v žiadnom prípade nedali obmedziť! A taký full servis ako dnes som nezažil počas celého manželstva!“

„Garantujem ti, že to bolo naposledy!“ zvriskla vytočená do nepríčetnosti. „Nebudem robiť slúžku kreténovi, čo si ma ani trochu neváži!“

„A koho si vážiš ty? Nikoho! Dokonca ani samu seba!“ Vystrelil od stola tak prudko, až prevrátil stoličku a zatresol za sebou dvere.

Čo je toto za idiota, keď ho neobmäkčí ani fajka? zúrila Aneta. Zhrnula nedojedené raňajky do koša, tresla tanier do drezu a zapretá o pracovnú dosku predýchavala zlosť. Za chrbtom začula šuchot.

„Prečo nespíš?“ vyštekla na rozospatú dcéru.

„A dá sa tu spať? Bliakate na celý panelák!“ odpapulovala Lea a pozrela na hodiny. „Pol šiestej. Super! Vy si to teda viete načasovať!“ Zívla a napustila vodu do kanvice. Do misky vsypala ovsenú kašu a obal hodila do koša. „Vidím, že dnes to bolo extra husté,“ dodala, vidiac jeho obsah.

„To sa tá netýka!“

„Naozaj? Moji rodičia po sebe štekajú ako psy a mňa sa to netýka?“

„V každom vzťahu sa občas vyskytnú zlé dni.“

„A občas sa vyskytnú aj dobré. Vieš si spomenúť aspoň na jeden?“

„Prestaň sa starať do vecí, ktorým nerozumieš!“

„Nepotrebujem doktorát na to, aby som pochopila, že manželstvo mojich rodičov je v totálnom rozklade. Stačia mi oči, uši a priemerné IQ,“ odvrkla Lea.

„IQ máš možno priemerné, zato drzosť nadštandardnú!“

„Asi som sa podala na teba,“ odsekla a naliala zovretú vodu do misky.

Aneta zaťala zuby, aby z nej nevyleteli slová, čo sa jej tlačili na jazyk. Posledné, čo teraz potrebovala, bola ďalšia hádka. Osprchovala sa, urobila si kávu a zapla notebook. Premýšľala, ako rozšíriť sieť dôveryhodných informátorov. Reklama v regionálnych novinách ani letáčky na vstupných dverách malých dedinských obchodov a prevádzok sa neosvedčili. Výzvu, aby ju kontaktovali v prípade mimoriadnych udalostí, si zobrali k srdcu predovšetkým dôchodkyne a oznamovali jej všetko, čo ich nahnevalo – neúnavné štekanie susedovho psa, pálenie odpadu na záhrade, hlučnú oslavu či nočnú dámsku návštevu na fare.

Musí na to ísť inak.

Prelustruje všetkých priateľov na facebooku, iste medzi nimi nájde nejakého policajta, hasiča alebo sliediča, čo s telefónom v ruke nonstop monitoruje dianie v okolí a zverejňuje všetko, čo sa vymyká z noriem. Každý deň sa toho toľko udeje a ona sa o všetkom dozvie ako posledná! Keby aspoň nemala stále za chrbtom tú novú sopľanu, nepripadala by si taká neschopná! Jasné, keď ju niekam pošlú, ide, ale to nestačí! Potrebuje sama prísť s nejakou bombou, aby ukázala, že na to má, lebo ak sa nerozhýbe, mladá ju pripraví o flek. A možno aj o Mária. Pri myšlienke naňho sa namiesto obvyklého vzrušenia privalila iba ďalšia vlna zlosti. To on ju naviedol na tú raňajšiu frašku! Vraj má zdroj priamo doma, tak nech z neho vysaje nejakú informáciu! Každopádne asi nepredpokladal, že jeho návrh vezme doslovne.

Preverovala príspevky svojich priateľov a ich priateľov, prezerala fotky, čítala komentáre, pridávala sa do rôznych skupín a všetko, čo vyzeralo sľubne, si starostlivo značila. Tak sa do toho zahĺbila, že prestala sledovať čas.

„Mami, som hladný, čo budeme raňajkovať?“ Alex zvedavo strčil hlavu do dverí. Hodiny na lište ukazovali 11:30.

„Raňajkovať? Veď je takmer poludnie. Prečo si sa neozval skôr?“

„Hral som Minecraft.“

Neochotne sa pustila do prípravy obeda. Syn pri stole ťukal do telefónu.

„Aký chceš džem?“

„Máme jahodový od babky?“

„Nie, iba višňový a marhuľový z obchodu.“

„Babkin je lepší. Mohla by si sa naučiť, ako sa to robí, aby sme ho mali vždy dost.“

„Viem, ako sa varí džem, no nemám na to čas, musím pracovať.“

„Babka tiež chodí do práce a stíha. Aj kompóty zavára, aj zeleninu pestuje, aj koláče pečie,“ vyratúval, nespúšťajúc oči z displeja.

Čo ste sa dnes všetci dohodli? Nech sa páči, udeľte mi cenu Krkavčia matka roka! vybuchovala v duchu. Naliala cesto na panvicu.

„Zvoní ti mobil,“ upozornil ju Alex.

Kde ho nechala? Nastražila uši, Shakirin prítlmený hlas sa ozýval z obývačky. Utekala prijať hovor.

„Prečo nedvíhaš?“ sfúkol ju Mário. „Mám skvelý tip, o desať minút som u teba.“

„Nepočká to chvíľu? Práve chystám deťom obed.“

„Nepočká, ponáhľaj sa, v aute ti poviem podrobnosti.“

„Mamiíí, horí ti to!“ priletel k nej synov hlas spolu so zápachom spáleniny. Vbehla do kuchyne, ale palacinka už bola vhodná akurát na to, aby v koši robila spoločnosť vajíčkam a slanine.

„Keď sa darí, tak sa darí!“ zahromžila. Vypla sporák a otvorila okno.

„Lea! Pod sem! Hned!“

„Čo je zase?!“

„Dorob palacinky, cesto máš nachystané. Ja musím súrne odísť.“

„Aj ja musím súrne odísť, ideme sa s Dianou korčuľovať k vodnému dielu! Len som naivne dúfala, že sa predtým normálne naobedujem!“

„Pôjdeš, keď sa vrátim.“

„To bude kedy? O šiestej večer?“

„Nemám čas na hádky, urob, čo som ti povedala a zostaň doma s Ale-

xom. Alebo ho zober so sebou,“ vydávala rozkazy s plnými ústami napenenej zubnej pasty.

„To sú teda prázdniny! Po týždni sa konečne vyčasí a ja musím kvasiť doma, lebo moja matka má čosi ‚dôležité!‘“ zatiahla pohrdavo.

Akoby som počula jej otca! pomyslela si Aneta. To je dnes deň! Kiežby aspoň tá reportáž za niečo stála!

„O čo ide?“ sondovala, len čo vhupla do Máriovho auta.

„Volala mi známa, že v susednom byte neustále plače dieťa. Vraj by na tom nebolo nič zvláštne, pretože ten sopliak vrieska nonstop, obvykle však počuje, ako sa ho matka snaží utíšiť. Teraz okrem náreku nepočuje nič, žiadne kroky, slová, ani trieskanie hračkami o stenu, čo je druhá najobľúbenejšie činnosť toho malého nerváka. Klopala, ale nikto sa neozýval. Pokúšala sa dovolať majiteľovi bytu, aby sa on skontaktoval so svojou nájomníčkou, no neúspešne. Poprosil som ju, aby nám dala desaťminútový náskok, kým zavolá políciu.“

Zaparkoval čo najbližšie k vchodu. Aneta si narýchlo skontrolovala vzhľad v zrkadielku na clone, zabrblala dva jazykolamy a s mikrofónom v ruke sa postavila pred vchodové dvere. Mário na ňu namieril kameru a dal jej znamenie.

„Nachádzame sa na žilinskom sídlisku Hliny. V jednom z bytov sa už niekoľko hodín ozýva detský plač. Podľa všetkého je dieťa buď doma samo, alebo sa jeho matke niečo stalo, pretože ani po opakovanom klopání a zvonení susedov neprišla otvoriť. V obave o zdravie a život dieťaťa a jeho matky privolala obyvateľka susedného bytu policajnú hliadku,“ dodala, keď začula približujúci sa zvuk sirény.

Mário nasnímal príchod policajného auta aj zvedavcov vykúkajúcich z okien a pristavujúcich sa na chodníku. Ohlasovateľka vpustila muža a ženu v uniformách a viedla ich k bytu na druhom poschodí. Aneta s kameramanom v päťach stúpala za nimi a počúvala, čo im všímavá suseda hovorí. Zazvonili, vyzvali obyvateľov, aby otvorili, a keď sa tak nestalo, zamestnanec kľúčovej služby, ktorý prišiel krátko po hliadke, otvoril byt. Všetci nastražili uši, aby zistili, odkiaľ prichádza plač. Vychádzal spoza úzkych dverí, policajтка stlačila kľučku, ale boli zamknuté. Našťastie zvonku. Otočila kľúčom a otvorila.

Prítomným sa naskytol nečakaný obraz. V prázdnej komore osvetlenej tlmeným svetlom sedelo na matraci zakrývajúcom celú podlahu asi trojročné dieťa. Vyčerpané plačom na nich upieralo vystrašené oči. Zápach šíriaci sa z plnej plienky vyplňal celý priestor.

„Neboj sa, už je dobre, už tu nie si sám,“ prihovárala sa mu uniformovaná žena prívetivým hlasom, kým jej kolega kontroloval byt.

„Nikto tu nie je,“ oznámil po zbežnej obhliadke.

„Pozri sa, či sú niekde čisté plienky,“ požiadala ho kolegyňa a opäť sa otočila k dieťaťu. „Ja sa volám Maja, ako tá včielka, a ty sa ako voláš?“

„Timko.“

„Timko, si pokakaný, mohla by som ťa umyť? Nechceme predsa, aby ťa bolela ritka.“

„Nie! Chcem mamu!“ protestoval chlapec a sediac sa posúval do rohu miestnosti, zanechávajúc za sebou žltohnedú šmuhu.

„Mama tu nie je, musíme počkať, kým sa vráti. Čo keby som ti spravila čajik a niečo na papanie? Máš radšej chlebič alebo rožtek?“

„Rožtek.“

„Najskôr ťa osprchujem a potom ho spolu pohľadáme, dobre?“

Zmorený chlapec prestal vzdorovať a nechal sa odvieť do kúpeľne. Druhý člen hliadky vyšiel zo spálne a podal kolegyni balík plienok.

„Aký je postup v takýchto prípadoch?“ odchytila ho Aneta. Mário, keďže mu to nikto nezakázal, všetko točil.

„Zabezpečíme, aby dieťa vyšetril lekár a kontaktujeme sociálnu pracovníčku z úradu práce, sociálnych vecí a rodiny. V spolupráci s ňou budeme pátrať po rodičoch, prípadne iných príbuzných, ktorí by sa ho mohli ujať.“

„Čo ak žiadnych nenájdete?“

„Bude dočasne umiestnené do náhradnej rodiny alebo do detského domova.“

„Aký trest hrozí rodičom za týranie dieťaťa?“

„Či ide o týranie, ukáže až vyšetrovanie, nerobme unáhlené závery,“ schladila ju policajтка vychádzajúca z kúpeľne s Timkom na rukách.

„Dieťa nie je podvyživené a nemá na tele žiadne rany, podliatiny, ani zapareniny. Pri prvom kontakte sa dožadovalo matkinej prítomnosti, to znamená, že preňho predstavuje istotu a nie hrozbu. Nie som psycho-

lóg, ale zopár detí sme už z patologického rodinného prostredia odoberali, takže to viem posúdiť. Podľa informácii od susedy tu s dieťaťom žije len matka, iný agresor neprichádza do úvahy.“

„Chlapec bol zatvorený v miestnosti s rozlohou necelé dva metre štvorcové bez okna a prísunu vzduchu, to nie je týranie?“ trvala na svojom.

„V komore svietilo svetlo, matke asi záležalo, aby sa dieťa nebálo. Na podlahe bol matrac, malo tam hračky, prikrývku a vo fľaške čaj. Rodičia, ktorí svoje deti týrajú, na takéto detaily nehládajú. Z akého dôvodu ho tam zamkla a opustila na takú dlhú dobu, zistíme, keď ju nájdeme. Pravdepodobne sa sama prihlási na políciu, ak po návrate nenájde dieťa doma. Necháme jej tu inštrukcie, aby nás okamžite kontaktovala. Musíme však brať do úvahy aj možnosť, že sa stala obeťou trestného činu, autonehody alebo si siahla na život. Ak dovolíte, pokúsím sa dieťaťu pripraviť nejaké jedlo. Keď sa nenajde doma, v cudzom prostredí už doň sotva niečo dostaneme.“ Pretlačila sa okolo nej do kuchyne.

Aneta sa obrátila na jej kolegu: „Vieme meno matky maloletého?“

„Monika Estegová. Suseda uviedla, že tu žila s nejakým Marcelom Vrbičanom, ale toho už od jesene nevidela. Poskytla nám kontakt na majiteľa bytu, on nám pravdepodobne povie viac. Ak je ten Marcel Vrbičan otcom dieťaťa, môže sa oň postarať, kým vypátrame matku.“

„Čo keby ste mi dali vaše telefónne číslo, aby som sa mohla informovať, ako pokračuje táto kauza? Divákov Fatra TV bude iste zaujímať ďalší osud chlapca.“

„Sú to citlivé záležitosti a my musíme dodržiavať nariadenia o ochrane osobných údajov,“ vykrúcal sa, hoci pred chvíľou bez zaváhania vysypal mená nájomníkov.

„Nebojte sa, nechcem vám narobiť problémy, zverejním len to, čo mi odsúhlasíte. Či sa podarilo vypátrať matku alebo príbuzných, hádam môžeme povedať, ich priezviská, samozrejme, uvádzať nebudeme,“ zaliečala sa mu.

„Nie som oprávnený podávať správy o priebehu vyšetrovania. Ak chcete ďalšie informácie, požiadajte si o ne oficiálnou cestou,“ odbil ju.

To už nedokážem zlomiť ani takéhoto ušiaka? hnevala sa. Koľko môže mať? Tridsať?

A ty máš čerstvých štyridsať, preletelo jej hlavou. No a čo? Mário má

*tridsaťštyri a je zo mňa hotový! Nie je to dostatočný dôkaz, že ešte nepat-
rím do starého železa?*

„Môžeš na chvíľu?“ zavolala naňho kolegyňa z kuchyne. „Daj na chlapca pozor, kým nájdem nejaké oblečenie. Keď doje, môžeme to tu zabaliť. A vy tiež!“ dodala, pozrúc na Anetu.

Tá kývla na Mária, aby vypol kameru. Materiálu z bytu mali dosť. Ešte sa musia povypytovať susedov, spraviť nejaké emotívne dokrútky, ktoré zaútočia divákovi na city, zostríhať a odovzdať. Konečne bombová reportáž! Deti v ohrození sú top! Policajtká síce týranie predbežne vylúčila, ale ak vyberú správne zábery a vhodne zostríhajú ich vyjadrenia, ľudia si vytvoria presne taký záver, aký im podsunú.

V aute Mário stiahol záznam do notebooku a kým čakali na odchod polície, niekoľkokrát si ho prehrala. Prepísala vyjadrenia oboch členov hliadky a kombinovala ich podľa svojich predstáv.

„Aký je postup v takýchto prípadoch?“

„Zabezpečíme, aby dieťa vyšetril lekár a kontaktujeme sociálnu pracovníčku z úradu práce, sociálnych vecí a rodiny. V spolupráci s ňou budeme pátrať po rodičoch, prípadne iných príbuzných, ktorí by sa ho mohli ujať.“

„Čo ak žiadnych nenájdete?“

„Bude dočasne umiestnené do náhradnej rodiny alebo do detského domova.“

„Chlapec bol zatvorený v miestnosti s rozlohou necelé dva metre štvorcové bez okna a prísunu vzduchu...“

„...rodičia, ktorí svoje deti týrajú, na takéto detaily nehladia. Zopár detí sme už z patologického rodinného prostredia odoberali, takže to viem posúdiť...“

„Aký trest hrozí rodičom za týranie dieťaťa?“

„Či ide o týranie, ukáže až vyšetrovanie...“

Spokojne poklopkávala po notebooku. Bude to dobré. Mário je profík, iste to dokáže zostríhať do takejto podoby.

Medzi policajtove a policajtkine vyhlásenia vložila zábery z komory, vybité sklo na vitríne, červené, pravdepodobne kečupové flaky na stene a na záver rozhovor so susedou. Musí z nej vytiahnuť nejaké šokujúce informácie, podľa toho, ako Márioovi opísala situáciu, asi nemá mladú veľmi v láske.

„Už pred polhodinou to chceli zabalit', čo tam tolko robia?“ šomral Mário. „Veď to nestihneme spracovať. A ešte máme v pláne aj príjemnejšie veci.“ Položil jej ruku na koleno a pomaly ju pod širokou sukňou posúval vyššie.

„Dnes z toho nič nebude,“ zastavila ho na polceste. „Aj zostrihať to budeš musieť sám.“

„To nevrav ani zo žartu!“ Vyslobodil si ruku a posledný úsek už absolvoval v zrýchlenom tempe.

„Už idú,“ vyhrkla vo chvíli, keď zasunul prsty pod okraj nohavičiek.

Neochotne opustil dosiahnutú métu. Počkali, kým policajné auto odíde a vrátili sa naspäť do domu. Suseda im s radosťou vyblabotala všetko, čo vedela. Najzaujímavejším zistením bolo, že niekedy medzi deviatou a pol desiatou večer videla mladú odchádzať.

Skvelé! Matka opustila dieťa uprostred noci! Aneta mala chuť informátorku vybozkávať. Keby mali viac takýchto Jarošových, jej pracovný život by nestagnoval. A ani milostný. Častejšie výjazdy, častejší sex.

„Ďakujem, keby ste niekedy v budúcnosti boli svedkom podobnej udalosti, neváhajte nás znovu kontaktovať. Prípady donebavolajúcej nezodpovednosti nesmú zostať bez povšimnutia,“ rozlúčila sa so všetou babizňou, ktorá sa po posledných slovách priam nadnášala od pýchy a dôležitosti.

Pred vchodom do bytovky natočili ešte zopár komentárov k situácii a skončili.

„Nejako sa to pretiahlo, je skoro pol druhej. Lea ma zožerie, chcela ísť von s kamoškou a ja som ju prinútila zostať doma s Alexom.“

„Veď jej nič nebráni zobrať aj jeho.“

„To nehrozí, nebude so sebou vláčiť svedka, ktorý mi vždy všetko vyzvoni.“

„Čo sa stresuješ? Nepôjde dnes, pôjde zajtra. Iné matky sa tiež nevykašú na zamestnanie a neletia domov, lebo si to ich takmer dospelá šfanda zmyslí! Čo bude s reportážou?“

„Veď ty to zvládneš spracovať aj sám. Ja by som ťa iba rozptyľovala.“ Pohládila ho po stehne.

„Chcem, aby si ma rozptyľovala! Už si u mňa nebola vyše týždňa.“

„Nemôžem za to, že mi zavesili na krk tú premotivovanú protekčnú

krasotinku, čo musí byť prítomná pri každom mojom kroku. A počas voľna sa mi nedá len tak ujsť, sú prázdniny.“

„No vidíš, konečne máme príležitosť a ty mi zdrhneš? Čo ak to nezostrihám podľa tvojich predstáv? Nezabúdaj, ty si reportérka, ja som len technik.“

„Dobre, ale najskôr práca a potom...“

„Nie, nie! To by som sa nedokázal sústrediť. Ak si ma cestou nachystáš, nemusíme doma strácať čas.“ Pritiahol si jej ruku do rozkroku.

Leine plány boli zrazu nepodstatné. Nebude o nič protivnejšia ako inokedy. Po dnešnom mizernom predpoludní si zaslúži trochu potešenia a Mário bol na upokojuvanie podráždených žien skvelo vybavený.

„Ako taký, vyzbrojený‘ nenápadne preklízneš do bytu na piatom poschodí? Nehovoril si, že vám práve rekonštruujú výťah?“ podpichovala ho, vyslobodzujúc jeho pýchu z tesných džínsov. „Čo ak nás na schodoch stretne nejaký robotník alebo sused?“

„Zakryjem sa kamerou.“

„Obávam sa, že nie je dosť veľká,“ povedala maznavo a pohladila ho.

Vzrušenie v ňom bublalo, odkedy nastúpila do auta a do nosa mu udrel jej dráždivý parfum. Počas natáčania sa ešte ako-tak ovládol, no teraz si ho vzali do parády jej štíhle skúsené prsty a on sa už nedokázal sústrediť na nič.

Chvatne vycúval a pridal plyn, aby sa čím skôr dostali na Vlčince. Preletel kruhovým objazdom pri budove Váhostavu a chystal sa odbočiť na cestu medzi Tescom a čerpacou stanicou. Bol príliš vzrušený, aby venoval pozornosť situácii na ceste a príliš rozržitý, aby zapol smerovku. Prudko zabočil doľava...

Šofér bielej dodávky idúcej oproti nestihol ani stlačiť brzdomý pedál a napálil to priamo do predných dverí na strane spolujazdca. Anetina hlava sa od nich odrazila ako lopta a vzápätí ju zasypalo sklo z rozbitého okna. Priestor okolo nej sa v okamihu scvrkol. Ocitla sa nalepená na Máriovi, v neprirodzene vykrútenej ruke stále držala jeho penis. Každý nádych sprevádzala prudká bolesť. Mário nehybne sedel, nedarilo sa jej zachytiť, či dýcha.

Zachvátila ju panika. Chcela vykriknúť, no z hrdla sa jej vydral len nezrozumiteľný chrapot. Pokúsila sa pohnúť, k bolesti v hrudníku sa

pridala aj ostrá bolesť v ľavom ramene a krku. Prudké dýchanie vyvolané stresom jej spôsobovalo muky, musela sa upokojiť a dýchať pomalšie, aby to vydržala do príchodu záchranky. Ak ju niekto zavolá. V tej chvíli si uvedomila, kto bude pravdepodobne členom posádky a s hrôzou vypustila poslednú zásobu vzduchu. *Najlepšie by bolo sa už nenadýchnuť*, napadlo jej, ale pud sebazáchovy bol silnejší.

Vidina neodvratného poníženia ju prinútila konať. Musí pohnúť tou rukou! Nemôže ju takto nájsť! Snažila sa vytrhnúť pravú ruku zakliesnenú medzi sedačkou a pokrčenými dverami, aby ňou odtiahla ľavú z Máriovho rozkroku. Bolesť jej zaplavila celé telo, no ani ňou nepohla. Vzdala to. Aj tak je jedno, kde sa bude nachádzať jej ruka, každému bude na prvý pohľad jasné, čo sa tu dialo.

Na svojej strane auta zaregistrovala pohyb.

„Pani, ste pri vedomí?“ oslovilo ju mladé dievča.

Aneta zachrčala niečo ako súhlas.

Dievčina pozrela na nehybného, stresom paralyzovaného šoféra a potom jej pohľad padol pod volant. Otočila sa a nenápadne sa snažila od auta odtlačiť mladíka. „Zavolaj stodvanástku a skontroluj ľudí v dodávke, ja zatiaľ zistím, či šofér dýcha,“ nariadila mu, rýchlo prebehla k vodičovým dverám a pokúsila sa ich otvoriť. Nešlo to.

Vrátila sa, strhla si šatku, ktorú mala uviazanú ako čelenku vo vlasoch a chcela ju cez rozbité okno prestrčiť dovnútra. Bolo to príliš riskantné, hrozilo, že sa poraní. „Nemôžem vám pomôcť,“ zašepkala a bezmocne pokrčila plecami. Anete došlo, o čo jej ide – chcela zakryť Máriovu nahotu pred očami zvedavcov, ktorí sa čoskoro začnú zbíhať. Prvý dnu nazrel spoločník obetavého dievčaťa. S telefónom na uchu zhodnotil stav a nahlásil ho operátorke tiesňovej linky. Jeho škodoradostný výraz sa nedal prehladiť.

„Vieš, kto to je?“ šepkal tlmeným hlasom kamarátke. „Reportérka z Fatra TV, čo u nás na jar točila reportáž o sexuálnom obťažovaní. Pýtala sa ma na názor a potom z neho odvysielala len zopár poprekrúcaných viet vytrhnutých z kontextu. Nakoniec to vyznelo, že telocvikár obťažoval aj mňa!“ Nasmeroval mobil do auta a cvakol.

„Si normálny?“ skríkla jeho priateľka a snažila sa mu vytrhnúť telefón z ruky.

„Fotím si odborníčku na sexuálne harašenie,“ škeril sa. Odtlačajúc pobúrenú dievčinu, cvakal ďalšie zábery. „Keby bola na mojom mieste, spravila by to isté.“

„Sú zranení, hrozí, že zomrú a tebe je to smiešne?“

„Vieš, koľko bude mať taká fotka lajkov? Možno sa mi ju podarí aj speňažiť, bulvár má takéto chuťovečky rád.“

„S tebou som skončila, kretén!“ zvrieskla a naštvane doňho strčila.

Aneta napriek bolesti celú scénu vnímala, do hlavy sa jej ukladali tváre, slová, reakcie, tak ako vždy, keď sa ocitla v situácii, z ktorej sa dala vytĺcť dobrá reportáž. Lenže tentoraz nebola v úlohe reportérky. Dýchala čoraz plytšie, prísun kyslíka do mozgu sa spomalil, okolie nadobúdalo rozmazané obrysy. V dialke zakvílili sirény. Dnes ich už raz počula. Alebo nie? Nebola si istá. Pomaly upadala do letargie, iba matne zaregistrovala postavy pohybujúce sa okolo auta.

„Aneta?“ zaznelo jej takmer pri uchu. Pootočila hlavu.

Manželov pohľad ju prebodol ako meč. Prudko sa nadýchla, v hrudi pocítila pichnutie stoviek ostrých ihiel a prepadla sa do tmy.

3.

„Kde zasa trčí?“ hnevala sa Jela na svojho nezastihnuteľného priateľa. Po treťom neúspešnom pokuse hodila telefón na gauč. Len čo dopadol, zazvonil. Rýchlo prijala hovor, no neozval sa hlas, ktorý čakala.

„Ahoj, môžeš mi dať k telefónu Lianku?“ požiadal ju Eugen. „Nemôžem sa jej dovolať, má vypnutý mobil.“

„Ale ona tu nie je,“ prezradila s nepríjemným tušením, že ju dcéra použila ako zásterku a teraz sa ktoviekde fláka.

„Nie? Mala v pláne ťa navštíviť, asi ju niečo zdržalo. Keby sa objavila, pošli ju, prosím ťa, domov, nie je mi dobre, nerád by som zostal sám.“

V zaťovom zadychčanom hlase postrehla úzkosť.

„Nechceš prísť radšej sem? Čo ak sa ti priťažív?“ robila si starosti.

„Musím ísť domov, nemám so sebou lieky a dnešné pojednávanie mi trochu zdvihlo tlak, akosi som sa do toho príliš vložil.“ Silene sa zasmial.

„Ako myslíš. Skúsim zavolať Žanete, či náhodou nie je u nej.“

Od Žanety sa dozvedela, že Lianu nevidela už dva týždne. Zvláštne, obvykle spolu vymetali obchody, reštaurácie a salóny krásy a vyciavali kreditky svojich „sponzorov“. Nechápala, ako môžu byť niektorí chlapi takí zaslepení! Zniesli by tým svojim pijaviciam aj modré z neba a ony im za to bez hanby púšťajú žilou a klamú do očí. Ale čomu sa čuduje? Veď ona bola rovnako naivná. Mužovo gamblerstvo odhalila, až keď ich exekútor vypoklonkoval z bytu. Roky splácala exmanželve pôžičky, lebo sa neunúval zamestnať. Načo aj? Beztak by zárobok zhrabli veritelia a navyše by jej musel posielat výživné. Radšej sa váľal v base a ona drela v dvoch-troch zamestnaniach, aby okrem dlhov mohla zaplatiť aj podnájom a neskončila s dcérou na ulici. Ani toto ju nevylicilo z dôverčivosti. Ďalšiu facu dostala od Liany v deň, keď sa jej donieslo, že chodí s Eugenom.

„Ty si sa zbláznila? Veď je starší ako ja!“ pustila sa do nej.

„To je mi fuk, hlavne, že má prachy,“ odbila ju Liana.

„Takže ti ide len o peniaze? Nemala by si muža, s ktorým spávaš, milovať?“

„Veď ja ho mi-lu-jem! Kto by nemiloval džina, čo plní želania na počkanie? Stačí mu strčiť ruku do nohavíc, počúchať ,čarovnú lampu‘ a hneď mám všetko, na čo si ukážem.“

„Ako sa z teba mohla stať takáto nehanebná pažravá mamonárka?“

„Ako? Celkom jednoducho! Sama vieš najlepšie, že nič nie je zadarmo. Peniaze hýbu svetom, bez nich si NIKTO. Ani neviem, kedy som si to prvýkrát uvedomila. Žeby vtedy, keď sa mi decká v prvej triede posmievali pre zaštopkané ponožky? Keď si na školskom výlete všetci šli kúpiť hamburger a kolu, len ja som si na lavičke vybalila rožok s paštétou? Keď som na lyžiarsky šla s lyžami, čo vyrobili hádam ešte za Márie Terézie? Alebo keď si mi obliekla ,novú‘ bundu a zabudla si z kapucne odstrániť visačku zo secondhandu? Chápem, nevšimla si si to, bola si taká prepracovaná,“ poznamenala uštipačne. „Lenže spolužiakom nič neušlo! Deväť rokov som bola outsider a nebyť Žanety, pokračovalo by to aj na strednej. Pamätáš si, v čom si ma chcela poslať v prvý deň do novej školy? Našťastie Žany nedovolila, aby som sa znemožnila a požičala mi svoje oblečenie. A tiež mi ukázala, aké zázraky dokáže mejkap. Takmer som sa v zrkadle nespoznala! V žiadnom prípade som už neplánovala byť tou ryšavou dogabanou lúzerkou, ale bolo mi jasné, že ty mi prachy na nové handry a šminky nedáš. Musela som sa zariadiť po svojom. Aká si bola pyšná na svoju pätnásťročnú brigádnicku! Iné baby si cez prázdniny užívali a ja som makala za pár šupov! Lenže potom sa našiel jednoduchší a výnosnejší spôsob a zrazu som si mohla dovoliť aj drahé veci. Aby ti nevrátilo v hlave, odkiaľ na ne beriem peniaze, používala som kľúčové slovo, ktoré imponovalo tvojej šporovlivosti – sekáč. ,To mám zo sekáča, mami, dnes mali nový tovar, pozri, čo som ulovila, pravá vlna, nechápem, prečo to nezhrabla predavačka. A tieto topánky, ako nové, načo si niekto kupuje niečo, čo potom nenesíš?‘ A ty si prikyvovala, tešila sa a nechápala, ako je možné, že na nič podobné nikdy nenatrafiš!“

„Ani nechcem vedieť, ako si na to zarobila...“

„Jasné, len si zostaň vo svojej bubline. A keď praskne, môžeš sa utešovať tým, že už nemám rôzne zdroje príjmu, ale iba jeden!“

„Si bezcharakterná ako tvoj otec.“

„Vždy lepšie, ako byť sprostá ako ty! Čo si čakala? Že budem drieb osemnásť hodín denne, aby som si raz za päť rokov mohla dovoliť nové čižmy a raz za život dovolenku na Šírave?“

„Robila som, čo bolo v mojich silách, aby ti nič nechýbalo,“ obhajovala sa, zranená dcérinými slovami.

„Napriek tomu mi chýbalo všetko! Pekné veci, priatelia, zážitky a najmä telom a duchom prítomná matka! Jedine Žaneta ma chápala. Keby mi nepomohla, doteraz by som predávala hotdogy a dokladala regály!“

„Máš jej byť za čo zaviazaná, spravila z teba kurvu!“

„Keď budem manželkou právnik, nikto sa už mojou minulosťou nebude zaoberať.“

„Len či nerúbeš privysoko. Čo ak ťa iba využije a odkopne?“

„Nebude on, bude iný. A čo sa týka využívania, sme si fifty-fifty. Ja mu dávam, čo chce on, a on mne, čo chcem ja. Je to obojstranne výhodný obchod.“

„Obchod,“ zopakovala Jela, krútiac hlavou. Dvíhal sa jej žalúdok pri pomyslení, že jej dievčatka sa dotýkali ruky úchylákov, špinavými peniazmi krivili jej pohľad na svet, až kým v nej neudusili všetko dobré a čisté. Nemala na ňu čas. Kruté slová, ale, bohužiaľ, pravdivé. Lietala z jednej roboty do druhej, po úradoch a exekútoroch, aby zabezpečila aspoň to minimum, čo potrebovali na prežitie. Po návrate sa dcéry opýtala, čo bolo v škole, či jedla a či má úlohy. Odpovede už ani nevnímala. Rýchlo niečo uvarila, upratala, nahádzala špinavú bielizeň do práčky a padla polomŕtva do postele, aby ráno vládala znovu naskočiť na každodenný kolotoč.

„Zbytočne sa rozčuľuješ, aj tak si urobím po svojom. A ak s ním prídeš do kontaktu, nebuď k nemu hnusná, myslí na to, že aj tebe sa môže zísť. Právnik v našej problémovej rodine je hotové požehnanie!“

Liana dosiahla svoje, o tri mesiace ju Eugen požiadal o ruku. Keď čerstvý päťdesiatnik pozval Jelu na návštevu do svojho luxusného domu, cítila sa vo svojich obnosených topánkach a nemoderných šatách ako úbožiačka. No potom si všimla, ako sa správa k jej dcére a ako sa správa ona k nemu a pochopila, že súcitiť si zaslúži skôr on. Postupom času ho ľutovala stále viac a čoraz častejšie sa hanbila, že je Lianinou matkou.

Znovu navolila jej číslo a hlas v telefóne zopakoval formulku o nedostupnosti volaného účastníka.

Kde môže byť? Čo ak sa Eugenovi niečo stane?

Eugen si vydýchol, Lianino auto stálo pred bránou. Zaparkoval za ním a ponáhlal sa dnu. Tlak v hrudi silnel, čím skôr sa musel dostať k liekom.

„Som doma, zlatko,“ zaškriekal papagáj. Ďalší z uletených nápadov jeho ženy. *Stále si preč a ja som taká osamelá! Kúp mi aspoň papagája, nech sa mám s kým porozprávať*, presviedčala ho na jeseň pred výkladom petshopu. Vyhovela jej. Keď naňho uprela svoje zelené mačacie oči, nedokázal jej nič odprieť. Spomenul si na všetky hlúposti, ktoré Žigovi donekonečna opakovala. Vytrvalo ju ignoroval, naučil sa iba jeho slová, ktorými ohlasoval návrat z práce.

V obývačke hučal televízor, zvuk na maximum ako vždy, keď bola Liana sama doma. Film *Bohemian Rhapsody* sa blížil do finále, hudba burácala, publikum šalelo. Kráčal priamo k spálni, kde ho v nočnom stolíku očakávala spása v podobe tabliet. Dosiaľ vždy zabrali, nepochyboval, že aj teraz dostanú jeho tlak do normálu. Dvere boli otvorené, úľava tak blízko...

K jeho ušiam doľahol zvláštny zvuk, ale skôr než si uvedomil, čo počul, stál vo dverách a pozeral na Lianino nahé telo vzpínajúce sa na mužovi, z ktorého videl len nohy a potetované ruky gniviace jej prsia. Vedel, komu patria. Doteraz znesiteľná bolesť sa znásobila. Záplava sklamaní a poníženia mu zaliala hrud. Lapajúc po dychu sa oprel o komodu, pričom zhodil svadobnú fotografiu v rámičku. Až vtedy si Liana všimla šokovaného manžela s pästou pritlačenou na srdci.

„Doriti!“ zasyčala a chcela vstať, no jej milenec sa nehodlal vzdať svojho pôžitku. „Pusti ma!“ Vytrhla sa mu a vybehla z izby.

Vtedy už aj on zbadal, že nie sú sami. Bez náhlenia spustil nohy z posteľe a zodvihol džínsy pohodené na podlahe. Kým si ich obliekal, pohrdavo hľadela na Eugena. Liana pribehla späť a v panike začala prezeráť svoje rozhádzané oblečenie a prehadzovať prikrývky.

„Čo hľadáš?“ zavrčal polonahý muž a natiahol sa za tričkom.

„Telefón! Musím zavolať záchranku!“

„Len ju zavolaj, ty hlupaňa! Čo asi spraví ako prvé, keď sa dá dokopy? Vyhodí ťa z domu! Hádám si nemyslíš, že sa ti to prepečie! Rozmýšľaj trochu,“ poklopil si po čele. „Je lepšie byť bohatou vdovou ako odkopnutou chuderou! Obleč sa, vypadneme odtiaľto, zabezpečíme si alibi, a keď sa zajtra vrátiš, bude po všetkom.“

„Čo ho mám nechať zomrieť?“ stíšila hlas.

„Ak si chceš udržať štandard, máš len jednu možnosť. Ale ak ti neprekáža, že skončíš s hanbou a holým zadkom na ulici, nech sa páči,“ podal jej svoj mobil.

Eugenovi stúpala do tváre horúčava a lomcovala ním triaška. Napriek všetkému, čo sa mu odohralo pred očami, veril, že mu Liana pomôže. Ona však vrátila mobil milencovi, vytiahla zo šatníka overal a rýchlo si ho obliekla. O posledné ilúzie prišiel, keď z nočného stolíka vybrala jeho lieky a strčila si ich do kabelky.

Len čo vypadli z izby, Eugen strpnutými prstami vylovil z vrecka mobil. Ak nechce zdochnúť, musí si pomôcť sám!

Skôr než stihol vytukať číslo záchranej služby, vrátil sa jeho sok a vytrhol mu telefón z ruky.

„A sme si kvit, pán advokát,“ vmietol mu do tváre.

We are the champions, my friends, and we'll keep on fighting till the end, ziapal Fredy Mercury, akoby mal za úlohu prehlušiť jeho volanie o pomoc, ak by sa na nejaké zmohol.

Už som dobojoval, Fredy, rovnako ako ty! rozlúčil sa so životom. Slabosť ho ochromila natoľko, že sa už nevládal udržať na nohách. Ako padal, úzka komoda sa naklonila. Z posledných síl ju inštinktívne odstrčil, aby ho neprivalila, no bronzovú sochu sediaceho Budhu už zachytiť nestihol. Dopadla mu na spánkovú kosť a celá absurdná realita sa stratila v oblaku sivého zvráteného prachu.